

[Hans Lund.]

Jeg skal ikke her gå nærmere ind på lovforslagets enkeltheder. Jeg ved, at vi skal have en udvalgsbehandling, og jeg vil gerne på socialdemokratiets vegne give tilsagn om, at vi vil medvirke til, at det udvalgsarbejde bliver så sagligt og så hurtigt som overhovedet muligt.

Juul-Madsen: Det forslag om ændring af postloven, folketinget i dag har til behandling, har på flere måder vakt stor opsigt, først fordi ministeren for offentlige arbejder slet ikke ønskede noget lovforslag, men havde til hensigt at gennemføre sine planer om en kraftig udvidelse af postgiroens virksomhed rent administrativt, og dernæst fordi lovforslaget, der reelt betyder oprettelse af en postsparebank, griber ind i den af Nationalbanken og de private pengeinstitutter førte pengepolitik og klart sigter mod et konkurrenceforhold til de bestående pengeinstitutter. For at sige det på en anden måde: nu er det statsbanken, der skal frem — og man kan vel tilføje, at hermed bliver foruden et hedt ønske hos den højtærede minister for offentlige arbejder også et fremtrædende ønske hos socialistisk folkeparti imødekommet.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at minde om, at under den ærede ministers formandskab vedtog socialdemokratiet et erhvervspolitisk program så sent som i 1970, og heri stod bl. a.:

„Hvis ikke konkurrencen på pengemarkedet øges, hvis ikke indskyderne får større service, og hvis ikke forbrugernes valgmuligheder forøges, bør man oprette en postsparebank. Imødekommes de nævnte betingelser — og det har man grund til at vente — vil det slet ikke blive nødvendigt med et samfundsinitiativ.“

Det var så sent som i 1970. Når ministeren nu kommer med sit lovforslag, må han jo dermed mene, at de nuværende pengeinstitutter — vi har nu ikke 3.300 af dem, men vi har 3.300 filialer — ikke opfylder det behov, som blev forudsat af den ærede minister i 1970. Heroverfor må vi andre komme med det synspunkt, at når der findes i alt 3.300 bank- og sparekassefilialer fordelt over hele landet, og når disse filialer nu er så talrige, at boligministeren for nogle måneder siden nedlagde forbud mod, at der bygges

flere, fordi der efter hans opfattelse var rigeligt med udbud fra de private pengeinstitutters side, så er det måske lidt uforståeligt, at vi i en penge- og ressourceknapp tid nu skal have posthusene gjort til en slags bankfilialer og konkurrenter, der med løfte om i bogstaveligste forstand statsgaranterede lån vil søge at få lønmodtagerne til at flytte lønkontoen fra det private pengeinstitut til det af staten finansierede postgirokontor. Sagt ligeud er der efter min opfattelse her tale om en rent politisk beslutning. Der skal nu drives bankvirksomhed gennem posthusene, fordi dette vil virke som en giroanvisning på endnu et stykke socialisme.

Det er da også en af de karakteristiske sider af denne sag, at den ligesom skulle listes igennem. Til trods for at der er tale om en meget vidtgående ændring af selve postloven, ønskede ministeren ikke at komme med et lovforslag. Det måtte han bl. a. på konservativt initiativ tvinges til.

Dernæst vil jeg gerne spørge ministeren: hvorfor har et lovforslag som dette ikke været behandlet i kapitalmarkedsrådet? Det er den nuværende regering, der har oprettet dette råd, bl. a. med det formål at tilvejebringe en overordnet planlægning for anvendelsen af landets knappe kapitalressourcer set ud fra samfundsmæssige hensyn. Hvorfor spørger man så ikke dette råd i en sag som denne? Kan regeringens nye lånekasse f. eks. ikke på lidt længere sigt få den konsekvens, at postgirokontorets obligationsbeholdninger eller dele deraf må sælges med en yderligere belastning af obligationsmarkedet som følge? Under alle omstændigheder kan der blive tale om, at Nationalbanken i konsekvens af dette forslag må indføre nye restriktioner på det pengepolitiske område.

Må jeg i denne forbindelse tillade mig at komme med et citat fra Berlingske Tidende den 21. februar 1973, fremsat af nationalbankdirektør Hoffmeyer, der i forbindelse med denne sag siger:

„1) I betragtning af de mange filialer af pengeinstitutter, som postgiroen skal konkurrere med, skal der tages vare på omkostningsudviklingen for postgiroen, og

2) Nationalbanken kan komme til at tage et pengepolitisk forbehold over for en kreditudvidelse over postgiroen.“

I denne forbindelse vil jeg gerne stille et